

JONKHEER RICHARD
Zoete Vergelding

STICHTING **BOOKSUPPORT**.NL



Bookprinting & Distribution

Eerste druk © 2024 Gerard Berndt



Instagram: @de_noordentorens_razernij

Facebook: Gerard Berndt – auteur

De Noordentorens Razernij - fantasyreeks

TikTok: @denoordentorensrazernij

Coverafbeelding: MV Tekeningen / Pixabay

Illustraties: © MV Tekeningen

Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen

NUR 283

ISBN: 978-94-6247-345-4

Stichting Booksupport – Delft

www.booksupport.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

Jonkheer
RICHARD
Zoete Vergelding

Dit boek draag ik op aan een oude schoolvriend,
Joost Comperen

(Eindhoven, 1993-1995)

Namenlijst

Richard Comperen – jonkheer van de Westenstreek,
bijnaam ‘Raaf’

Paul ‘Argèl’ Spruit – geleerde man die een zwervend
bestaan lijdt

Bastil van Baaren – baron en stadsheer van Baaren

Verdor – leverancier van duistere spullen / magiër

Migel de la Roza – beschermheer uit de Gravendorpen

Derk – barbaarse rechterhand van graaf Gervin

Rûne – jongen afkomstig van het eiland Torpana

Koning Acuul – heerser over de Westenstreek

Prinses Romée – dochter van koning Acuul

Delgado – verstoten leider van Het Schimmenrijk

Bagrijn Boaz – heerser over het eiland Torpana

Katleen – dochter van Boaz

Ramin – zoon van Boaz

Gebieden

Zuidelijke landen – *heerschappij van koningin Heerle*

Noordland – *magisch noordelijk gebied*

Oostelijk rotsgebied Krets – *geboorteplek van Lyla*

Westenstreek – *westelijk rijk watergebied*

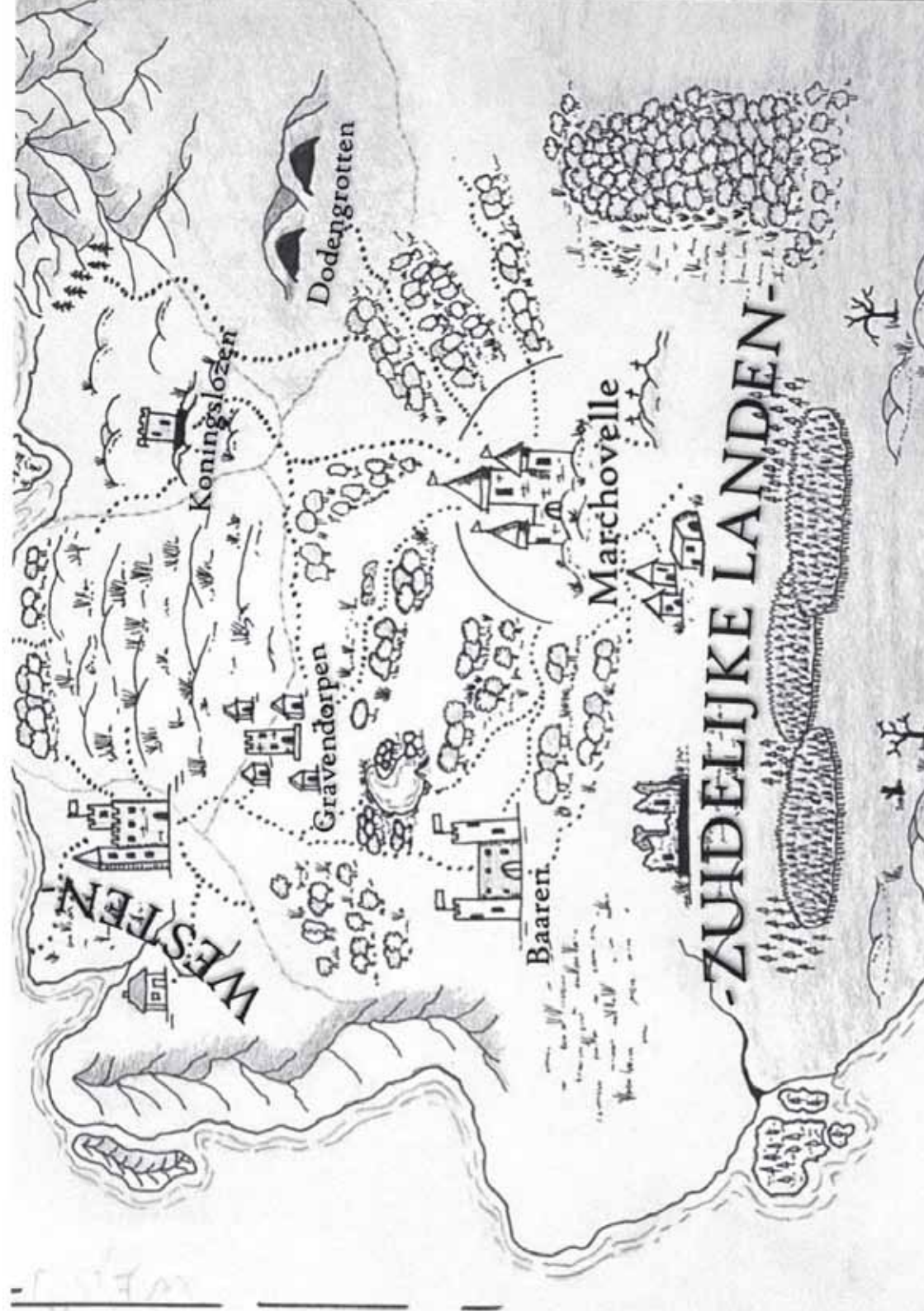
Glooiland – *zuidelijk grasgebied*

Meer van Zèlvn – *groot meer tussen noord en zuid*

Goudbergen – *noordelijk heuvelgebied*

Noordentorens – *verblijfplaats Zwarte Weeuw*

Torpana – *eiland ver over de Westzee*



Dodengrotten

Koningstlozen

Gravendorpen

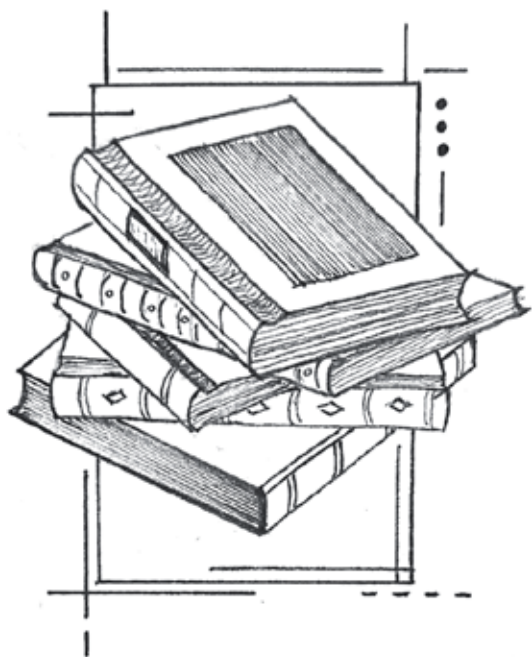
Baaren

Marchovelle

WESTEN

ZUIDELIJKE LANDEN-

OOSTEN



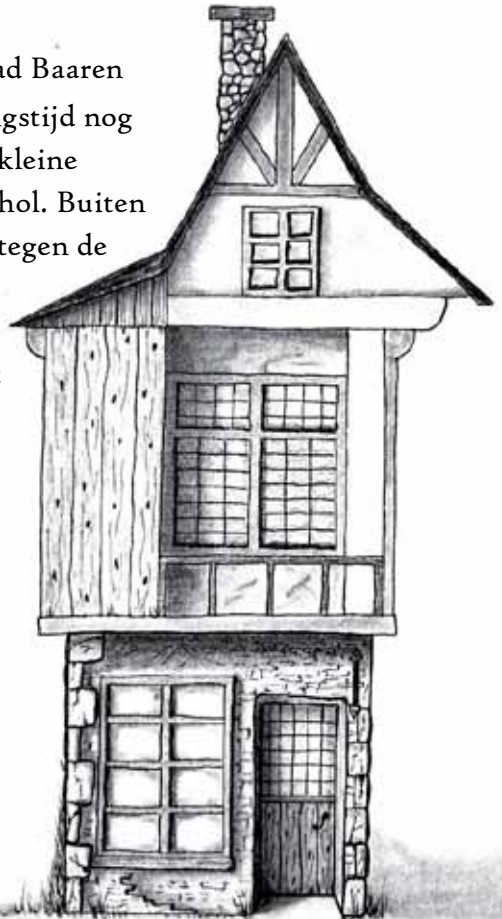


Een geheimzinnige bezoeker

Ergens in de stegen van de stad Baaren van baron Bastil, zat na sluitingstijd nog één man aan een tafeltje in de kleine herberg, genaamd Het Vossenhol. Buiten raasde de wind en regen sloeg tegen de ramen.

Binnen was het donker en slechts één kaars verlichtte het tafeltje met daarop enkele papieren die er lagen.

De eigenaar van de herberg stond achter de tap bierbekers schoon te maken voor de volgende dag. Af en toe hield hij de man aan het tafeltje in de gaten. De man leek in gedachten verzonken te zijn



terwijl hij doelloos naar de papieren staaarde. De herbergier had de man al twee nachten onderdak gegeven.

De man had voor drie nachten vooruitbetaald. Hij had betaald met munten uit Marchovelle. Gouden munten waarmee zelden werd betaald door 'gewone' lieden. Normaal betaalden alleen leden van het koningshuis van koningin Heerle, edelen of rijke handelslieden daarmee.

Net toen de herbergier zijn bezoeker wilde verzoeken om naar zijn vertrek te gaan, rinkelde plotseling de bel aan de voordeur. Het schelle geluid klonk oorverdovend in de heersende stilte.

Een persoon, gekleed in een zwart gewaad met een cape waarvan de kap over het hoofd was geslagen, kwam naar binnen gelopen.

De druppels regen die naar beneden vielen, maakten de vloer meteen nat. Het weer was onstuimig in die tijd van het jaar en je wilde liever niet onnodig naar buiten.

De herbergier keek op. 'Wij zijn al gesloten. Het is beter dat u morgen terugkomt.'

Even bleef de persoon in de deuropening staan en sloot de deur achter zich. De eigenaar deed zijn best om het gezicht te zien, maar alleen een opmerkelijke spelt van de cape was zichtbaar. Niet alleen de regendruppels weerkaatsten het schaarse kaarslicht; de spelt glom ook in datzelfde licht. Uit voorzorg greep hij naar een slaghout dat tegen de tap stond. De kans was groot dat er gevochten moest worden, zo was zijn ervaring.



De gast aan het tafeltje stond toen op en draaide zich naar de herbergier. Hij stak zijn hand op.

‘Excuus, mijnheer. Dit is mijn gast,’ verklaarde hij. ‘Op hem was ik aan het wachten.’

Terwijl hij gestaag de papieren bij elkaar raapte, vervolgde hij: ‘Hij werd opgehouden door het slechte weer, ziet u. Vergeef het me.’

De herbergier ontspande zich en legde zijn handen terug op de bar. Hij keek zijn gast aan en daarna de persoon in het zwarte gewaad.

‘Als u naar uw vertrek wilt gaan, kan ik de boel op slot doen,’ zei de herbergier. ‘Het is al laat.’

De man knikte een keer, drukte de papieren onder zijn arm en maakte een gebaar naar de late bezoeker. Daarna liep hij langs de bar via een trap naar boven, gevolgd door de duistere persoon.

Zo liepen de twee zwijzaam naar de kamer van de man. Eenmaal binnen deed de persoon in de zwarte cape de kap van het hoofd en schudde nog wat regen van de cape.

‘Heer Richard Comperen,’ zei de man. ‘Neemt u plaats.’ De man die te gast was in de herberg wees naar de enige stoel in de hoek van zijn kamer. De man met de zwarte cape knikte een keer, trok de cape uit en legde die voor het haardvuur te drogen. Daarna nam hij plaats op de stoel.

‘Dank u wel voor uw bericht, heer Spruit,’ zei Richard toen hij op de stoel zat. ‘De reden van mijn komst echter niet.’

De jonkheer van de Westenstreek was een aantal weken geleden teruggekeerd van het eiland Torpana naar de Westenstreek. Toen zijn boot aanmeerde in de haven “De

Zoute Bries” had hij niet eens tijd gehad om in zijn eigen huis tot rust te komen. Een jonge boodschapper stond hem in de haven al op te wachten en vertelde hem het bericht om meteen naar de stad Baaren af te reizen. Daarop had Richard kort getwijfeld, maar bij het horen van de naam “Argèl”, dacht hij niet meer aan zijn rust en vertrok gelijk.

Jaren geleden had hij koning Acuul met graaf Gervin over die persoon horen praten: *“Mocht de koning niet terugkeren van het eiland Torpana, zou Gervin naar Baaren moeten gaan om daar ene Paul Spruit te zoeken, ook wel Argèl genaamd.”*

Hij had voor enkele gouden munten een paard weten te ronselen bij een smid en reed daarop in galop naar Baaren. Omdat hij rond middernacht aankwam bij de stad, had hij de tijd niet genomen om eerst de baron te bezoeken, maar was rechtstreeks naar herberg Het Vossenhol gereden, de afgesproken ontmoetingsplek.

‘Noem mij maar Argèl,’ stelde de man zich voor en hij lachte erbij. Richard trok zijn wenkbrauw op omdat het hem niet uitmaakte hoe de man werkelijk heette.

Argèl nam de tijd om twee glazen kruidthee in te schenken. Richard had gehoopt op iets sterkers, maar dat kwam een andere keer wel.

‘Dus u hebt een aantal jaren kunnen leren over de gewoonten en gebruiken van het eiland Torpana?’ vroeg Argèl na een tijdje. Hij gaf een van de twee glazen aan Richard.

‘Wat brengt mij zo in aller haast naar Baaren?’ stelde hij de vraag, Argèls opmerking negerend. ‘U ontnemt me een

tijd van rust na een lange zeetocht. Het stond allerminst op mijn planning om de stad Baaren te bezoeken. Maar uw naam heb ik eerder gehoord tijdens een gesprek tussen koning Acuul en de graaf van Gravendorpen. De graaf zou naar u op zoek moeten gaan, mocht de Majesteit niet heelhuids terugkeren.'

Heer Argèl reageerde daar op zijn beurt niet op en Richard vervolgde daarom: 'Twee en een half jaar heb ik op het eiland gewoond, als u er benieuwd naar bent. Ik ben in die jaren veel over het eiland te weten gekomen.'

Toen verscheen er een mat lachje om zijn mond. Argèl zag dat en hij trok uit nieuwsgierigheid een wenkbrauw op.

'En ik ben daar getrouwd met Katleen, dochter van bagrijn Boaz,' voegde Richard er ongevraagd aan toe.

'Zo zo!' reageerde Argèl verbaasd. 'Dus u hebt het hart van dat knappe meisje weten te stelen?'

Richard wuifde de flauwe opmerking van Argèl weg en zijn lachje verdween.

'Het is van groot belang dat de banden tussen het vasteland en Torpana worden hersteld. En met name met de Westenstreek. Torpana is een belangrijke handelspartner en de Westenstreek heeft er te veel moeite mee om na de Strijd om de Westenstreek het handeldrijven te herstellen.'

Argèl luisterde aandachtig en knikte vaak bij het horen van het verhaal. 'Hm ja, de Grote Strijd. Dat Torpaanse schip in de haven had veel schippers weggejaagd, vrezend voor hun handel.'

'Mijn liefde voor Katleen heeft niets te maken met die band,' benadrukte Richard. 'Wij zijn aan elkaar verbonden

uit liefde en genegenheid. Herstel van vertrouwen is daardoor een fijne bijkomstigheid.’

Argèl knikte weer. ‘Dat is het inderdaad!’ zei hij opgewekt. ‘En ik heb lang gewacht op dit moment.’

Richard trok zijn wenkbrauwen op en begreep niet waar de man het over had. Door de vermoeidheid lukte het de jonkheer niet om helder na te denken.

‘Hoe is het eigenlijk met die oude heerser Boaz?’ vroeg Argèl na een tijd van stilte.

Richard nam net een slok van de thee die wonderbaarlijk veel weg had van een sterke drank. Hij hoestte een keer omdat hij zich bijna verslikte.

‘Goed!’ kuchte Richard. ‘Erg goed. Sinds het verdrijven van tovenares Liset – die meer kwaad deed dan goed – en daarna de verzoening tussen hem en zijn zoon Ramin, leeft het eiland merkbaar op. Zowel de bewoners als de handel. Ramin blijkt een kundig man te zijn en echt een aanwinst voor de bagrijn. Dat uit zich in de nauwkeurige manier van werken. Mij niet onbekend. Ik was zelf –’

‘Ramin, ja,’ onderbrak Argèl, ‘het is een eigenaardige jongen. Maar hij staat zijn mannetje.’

Weer reageerde Richard niet verbaasd. Hij kende inmiddels alle verhalen wel. Althans, de verhalen van het eiland. Hij had telkens het idee dat hij voor andere verhalen naar Baaren was gekomen, maar Argèl om een bepaalde reden niet ter zake wilde komen.

‘Ramin is een stille, maar krachtige strijder,’ ging Richard verder. ‘Hij is uiteindelijk in het kasteel gaan wonen! En hij

heeft een verlaten vleugel van het kasteel ingenomen. Apart van de anderen, maar toch dichtbij voor als de nood hoog is.'

Argèl stond op en schonk zichzelf nog een glas kruidthee in. Hij keek Richard met opgetrokken wenkbrauwen aan als vraag of hij ook nog wat wilde.

Richard keek in zijn glas en schudde zijn hoofd.

'Maar goed,' zei Argèl. 'Gaat Ramin dan toch de troon van Boaz opvolgen?'

Richard stond op uit zijn stoel en liep naar het raam. Hij schoof het dikke gordijn opzij en keek naar beneden. In de straten brandden de fakkellantaarns, maar er liep niemand. De regen was gestopt en het was opmerkelijk stil en die stilte was Richard niet gewend.

In de haven waar hij vroeger veel rondhing gebeurde altijd wel wat. Dronken zeelieden liepen slingerend door de haven op zoek naar hun boot. Handelaren waren altijd vroeg aan het werk. Eigenlijk leefde de haven dag en nacht. Op Torpana werd ook veel 's nachts geleefd. Zo werd er veel aan nachtvisserij gedaan. Boaz liet elke twee uur de wacht wisselen waardoor er altijd controle rondliep.

Nee, stilte maakte Richard argwanend alsof er gevaar op de loer lag. Van dat gevoel kreeg hij altijd de kriebels.

Nog even staarde hij naar beneden en hij dacht aan zijn Katleen. Ze had het vervelend gevonden dat hij terugkeerde naar het vasteland, maar ze wist dat ze op beide werelden nodig waren.

Dat was hun relatie: soms innig samen, maar meestal beiden alleen. Ieder op zijn of haar eigen plek. Maar het was